

ENTREVISTA A XAVIER RUBERT DE VENTÓS, FILÒSOF I EURODIPUTAT

«Si m'he de fondre, em fonc»

La Comissió de Joventut, Cultura, Educació, Informació i Esport del Parlament Europeu ha mostrat el seu acord amb la petició del Parlament de Catalunya relativa a l'oficialitat del català en les Comunitats Europees. El ponent de la petició ha estat l'eurodiputat socialista Xavier Rubert de Ventós.

J. M. Pasqual

Senyor Rubert de Ventós, ¿què és el que s'ha aconseguit exactament en matèria de la presència del català a Europa?

—Per primera vegada una institució comunitària oficial, la Comissió de Cultura del Parlament Europeu, reconeix i recomana favorablement un seguit de conclusions favorables al català. Ara faltarà també l'informe favorable de la Comissió de Justícia.

—¿Pot trobar-hi impediments la Comissió de Justícia?

—Crec que no. D'una banda, en el tractat de Roma diu que són llengües

comunitàries les llengües dels estats membres, no diu només una llengua per cada estat membre. D'altra banda, he jugat amb una ambigüitat. Si jo hagués anat a demanar l'oficialitat com em suggeria, per exemple, el president del Parlament de Catalunya, Joaquim Xicoy, hauríem tingut una situació com la del gaèl·lic, que és una llengua oficial però que no s'usa mai. A mi m'interessava més aconseguir l'ús que no la menció del català.

—¿No cal esperar, doncs, l'oficialitat?

—Jo el que espero és que una vegada aconseguit tot el que ha proposat la Comissió de Cultura, un dia em vin-

dran i em diran: escolti, el vull fer oficial perquè deixi d'emprenyar.

Si podem utilitzar el català en determinats plens, si tots els actes que es fan a Catalunya són en català, si tenim fons d'ajuda del programa Lingua..., tot això de moment no ho té el gaèl·lic..., per tant, ens interessa molt més.

—¿Hem de creure que Europa ja està predisposada a acceptar el català?

—No. El que s'ha aconseguit, posem per cas, no ho volia ningú. Per això estic orgullósíssim d'haver aconseguit col·locar un tema que els altres països de la Comunitat no volien comprar. En aquest sentit, ser polític és com ser venedor.

Subscriu-te
per telèfon

357 28 56

Una publicació mensual per a tots els
xiquets i les xiquetes valencians.
Ara, també als guinecs.

 CAMACUC

Apartat de Correus 11007
46080 VALÈNCIA

L'ECLÈCTICA

la nova
col·lecció
de BROMERA

Text aprovat per la Comissió de Cultura del Parlament Europeu

Cal assenyalar, primer que res, que no tractem ací d'una sol·licitud inespèrada, i sense precedents —ni en les institucions comunitàries. Són dos socialistes catalans —Cirici Pellicer i De Puig— els que des de 1981 prenen la iniciativa de la Carta sobre Llengües Minoritàries del Consell d'Europa, Carta definitivament aprovada el 4 d'octubre de 1988. A banda de la seva col·laboració, crítica i esmenes presentades a l'informe Kuijpers, els parlamentaris catalans han elaborat propostes de resolució que, d'una manera o altra, apunten en aquest sentit: Rubert/Verde (1323/86), Colom (B2-291/87) i Ferrer (B2-247/87), etc.

El 13 d'octubre de 1987, Lord Plumb rebé també una delegació que li va presentar la sol·licitud, firmada per 100.000 persones, referent a l'oficialitat del català a Europa. El 10 de febrer de 1988, finalment, el Parlament de Catalunya resol, amb la unanimitat de tots els seus grups parlamentaris, presentar aquesta sol·licitud a les Institucions Comunitàries. És aquesta sol·licitud la que la Comissió de Peticions remet per a informe de la Comissió de Justícia i a la present Comissió de Cultura-i-algunes-coses-més.

Per això, precisament, el meu suggeriment en el sentit d'utilitzar la resposta al Parlament català a fi de fixar les condicions i modalitats de l'oficialitat que demanem; per a establir un precedent clar i un marc fix des del qual poder valorar les eventuals sol·licituds en aquest sentit. Ara bé: pel que fa les primeres, a les condicions, cal observar que l'acceptació d'aquesta sol·licitud posa, en tot cas, el llistó molt alt. ¿Quines altres llengües són oficials en una part del territori europeu on hi hagi un Parlament susceptible de sol·licitar aquesta oficialitat? Més encara: ¿on pot trobar-se a Europa una llengua minoritària d'una població que (limitant-nos a Catalunya i deixant de banda el País Valencià, Balears i el Rosselló) té més de 6 milions d'habitants, dels quals l'entenen el 96% i la parlen el 77%? Una llengua en què es publiquen (dades oficials de 1987) 4.154 llibres i 5 periòdics diaris que sumen 65.000 exemplars, amb tres Universitats on el català és llengua vehicular per a 136.000 estudiants, amb més de 100 emissores i dues televisions que emeten 131 hores setmanals. El mínim que pot dir-se, doncs, és que es tracta de condicions materials i formals difícilment generalitzables, ni tampoc, per sort o desgràcia, *contagioses*.

Pel que fa a les segones, a les modalitats específiques de la petició, l'acord unànime dels europarlamentaris catalans (reunits amb el president del Parlament de Catalunya i de la seva Comissió de política cultural, el passat mes de gener a Estrasburg) no pot ser tampoc més raonable.

S'hi sol·licita:

— La publicació en català dels Tractats i els textos fonamentals de la CEE, incloent-hi els Tractats d'Adhesió i l'Acta Única.

— La publicació en català d'informació pública sobre les institucions europees.

— La inclusió del català en les subvencions de la Comissió per a l'aprenentatge i el perfeccionament de les llengües europees.

— La utilització del català en les relacions orals i escrites amb el públic en l'oficina de la comissió executiva de les Comunitats Europees a Barcelona (antena).

— La utilització de la llengua catalana (com s'ha fet ja en la reunió del grup socialista europeu a Barcelona sobre televisió europea) en qualsevol reunió de la Comunitat en el territori de Catalunya i eventualment, en aquells on siga llengua oficial en la legislació interna d'un estat membre.

— El seu ús també en sessions i cerimònies especialment simbòliques referides a temes que facin referències molt significativament a Catalunya.

La meua experiència personal i l'ús que vaig fer del català al Ple d'Estrasburg el 29 de novembre de 1987, em permet assegurar que, enllà d'això, l'ús del (si bé no la traducció al) català en les sessions plenàries per part dels parlamentaris no representaria problemes ni costos addicionals, ja que al voltant d'un 20 per cent dels intèrprets de la cabina espanyola són catalanoparlants i poden amb igual o major facilitat, traduir des del català com des del castellà. És aquest, amb tot, un suggeriment que tan sols faig a títol personal, ja que no ha estat presentat en el context d'aquest informe.

Deixant, doncs, de banda aquest punt, entenc que aquelles condicions i modalitats limitades permeten a la nostra comissió de cultura informar favorablement quant a la sol·licitud presentada pel Parlament de Catalunya i corrobora da per 100.000 firmes.

«Jo, personalment, i els socialistes catalans, desitgen que al Senat, es pugui usar el català».

—¿Els estats no volien saber-ne res?

—Als estats, la qüestió lingüística els espanta de cara a la seva legislació interna. Més d'un eurodiputat de la Comissió de Cultura va dir: «Clar, Espanya ho té resolt perquè és la que ha anat més endavant en el tema de les autonomies, però a nosaltres això ens pot plantejar molts problemes». Als estats, aquesta qüestió els atabala.

—S'ha dit que la incorporació de noves llengües representa un increment de la despesa...

—Això serà car, van dir alguns. Jo vaig respondre que eren marxistes invertits. El marxisme deia que la ideologia servia per a camuflar els interessos econòmics i el que està passant és que els arguments econòmics els estan utilitzant ara vostès per a camuflar la seva ideologia, perquè això no costarà més diners, el que passa és que vostès són jacobins. Als d'esquerres, l'acudit els va agradar.

—¿I als liberals?

—El problema greu que vam tenir van ser els liberals. Jo hauria pogut tenir la temptació partidista, fins i tot algú me la va suggerir, d'aconseguir la majoria a la Comissió i amb el vot en contra dels liberals, dels coaligats amb Convergència. I amb l'esmena que van presentar els liberals, que deia sí al català, però que quedés explícit que el català no podia fruit dels avantatges del programa Lingua.

—¿Quin interès podien tenir els liberals a frenar el català?

—Els liberals són darwinistes socials, igual com diuen que sobrevisquin les empreses que puguin, que sobrevisquin les llengües que puguin. Sense fer subvencions socials ni culturals. Jo

sempre els deia que no els demanava diners per al català, sino simplement que no hi interferissin.

—Suposant que la Comissió Jurídica doni llum verda, ¿què caldrà més?

—Llavors la Comissió de Peticions pot remetre al ple o/i informar ja a la Comissió i al Consell. Jo seria partidari de no buscar més reconeixements formals, votar-ho les menys vegades possibles més. Fer-ho de la manera més administrativa possible. Amb els dos informes favorables ja es pot tirar endavant. Ja en tenim prou i ja ens hi anirem trobant, mentre que si veiem molts reconeixements formals més, ens pot sortir una votació contrària en qualsevol moment.

No som llengua d'estat ni llengua minoritària, per tant, hem de veure com ens en podem sortir millor trepitjant els menys ulls de poll possible.

—Una mena de presència subtil i progressiva...

—Les multiplicacions de llengües són un motiu de costos econòmics, d'incomprensió entre la gent i d'emboïllat. A part dels jacobins, que ja queden dissimulats darrere el propi jacobinisme, la resta de la gent s'espanta igual: ¿ara només faltaven aquests amb el català!

—¿Que Felipe González estigui exercint la presidència europea en aquests moments pot servir per agilitar algun tràmit?

—Jo no descarto que González pugui fer alguna referència al tema, per exemple en la reunió de Madrid. No sé si ho farà, però m'agradaria molt que ho fes.

—¿Com s'explica que el reconeixement europeu per al català pugui anar

més endavant que el reconeixement que es dona al català en institucions espanyoles com les Corts o el Senat?

—Jo, personalment, i els socialistes catalans, desitgem que al Senat es pugui usar el català. Hi ha pel mig una qüestió formal, de si es presenta com a tema reglamentari o si es presenta com a moció.

Però si ara resulta que, com que no s'ha aconseguit al Senat, fer avançar el català a Europa és dolent, em sembla una valoració partidista. Per exemple, hi ha un parell d'editorials, un de *Las Provincias*, que torna a parlar del fet en termes d'«imperialismo catalán» i una altra del *Punt Diari* que també diu que això no és de fiar perquè ho han fet els socialistes i són els mateixos que no defensaran el català al Senat per culpa dels compromisos que tenen amb Madrid... Si el partit a què jo pertanyo decidís que al Senat no s'ha de parlar el català, potser jo no hi seria. A part, des d'una certa lògica independentista, algú podria dir: jo vull que es parli el català a Brussel·les i a Madrid no ho vull. Si em posen al Senat, m'integren. Clar que aquest no és el raonament del Partit dels Socialistes de Catalunya. Tampoc no em sembla dolent haver-ho aconseguit a Europa si ens serveix de precedent per aconseguir-ho a Madrid.

—Per acabar, ¿vostè ha fet una mica de protagonista exclusiu en tot aquest tema?

—Per aquest tema, els socialistes en general i jo en particular hem perdut moltes hores. Calia perdre'n i calia pensar. I el que n'hi ha perdut i el que hi ha pensat he estat jo. En una reunió amb el president Pujol quan ell volia ser president de l'ARE, jo ja vaig exposar-li els punts que ara han sortit, i ell em va dir que l'únic que era sensat demanar eren els dos primers punts, traducció dels tractats fonamentals i que hi hagués informació pública. En aquell moment Pujol volia presidir les regions europees i suposo que una demanda forta no li convenia. Va quedar parat que jo defensés aquests punts.

Després de parlar amb el president vaig continuar. Ara només estic reivindicant feina, no catalanisme. Si m'he de fondre, em fonc. Però abans ja ho he deixat ben clar, a tot arreu que hi digui Comissió de Cultura i Parlament de Catalunya, enlloc, Xavier Rubert de Ventós. En el moment que el que s'ha aconseguit soni com una cosa meua, perd molta força. El pes per al Parlament i la Comissió, però és inevitable que la persona que s'hi ha passat anys he estat jo. □